

La pròpoga
de l'estat d'alarma
és un bon cop...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...però alguns
voldrien un bon cop
d'estat d'alarma

Any V - Núm. 207

Barcelona, 12 de juny de 1935

Preu: 20 cèntims.

JA ERA HORA!

Una sessió patriòtica al Congrés

Madrid, 10. — L'anunci que el Congrés anava a celebrar una solenne sessió patriòtica, coincidint amb l'acabament de la Volta a Catalunya, ha portat un gran contingent de turistes a la capital de la República, esperants de poder veure, sense moure's de la tribuna pública del Congrés, una nova Volta a aquella preciosa regió.

En efecte, ja des de molt abans d'obrir-se les portes del Congrés, una llarga cua ocupava tota la Carrera de San Jerónimo, que era atesa (la cua, no la Carrera) per belles senyoretas de l'aristocràcia que hi distribuïen sandvitxos, cigarrets i pai-pais d'anunci. En obrir-se les portes del Congrés, els llocs a la cua foren venuts per cinc pessetes, amb les quals els cuistes pogueren pagar el consum fet durant l'espera.

de el se salgan los gobernantes. Va en ello el amor de sus hijos a la madre patria.

El Sr. RAHOLA: Señores diputados. Yo no hubiera intervenido en este interesantísimo debate, a no ser por una ligera aunque benévola alusión del señor Calvo Sotelo a nuestro partido. La Lliga Catalana, antes Regionalista, contra lo que mal informadas personas han venido sosteniendo, no ha sido ni será nunca separatista. Los sentimientos que abriga, y no sólo en invierno, sino todo el año, cosa a todas luces meritoria, por la madre patria, la ponen a cubierto de toda sospecha. Lliga Catalana, partido gubernamental por esencia, está siempre dispuesta a colaborar con todos los gobiernos. Respetuosa siempre con la autoridad legalmente constituida, ha aceptado y

ra? La bandera catalana siempre ha tremolado al lado de la de la República, y cuando ésta no existía, al lado de la otra.

El Dr. ALBIÑANA i altres diputats: ¡La española! ¡La castiza!

El Sr. RAHOLA: Naturalmente.

El Sr. GOICOECHEA: Pido la palabra.

El Sr. MINGUIJÓN: Señores diputados: La acertada intervención de mi querido amigo el doctor Albiñana, y las generales muestras de aprobación con que ha sido recibida, me dan la satisfacción de haber contribuido a la clarificación de este asunto.

Més Història d'Espanya...

cado una pierna. Llevámosle a hombros, como Dios nos dió a entender, hasta la enfermería, donde se le acostó y se le prestaron auxilios a todas luces inútiles, dado el carácter mortal de la herida.

Rodeado de algunos oficiales inclinó la cabeza a un lado, cerró los ojos y apaciblemente se durmió para siempre en el señor, a quien invocaba, aquella santa víctima de su heroísmo y de su amor inextinguible.

El Sr. RAHOLA: Naturalmente.

El Sr. GOICOECHEA: Pido la palabra.

El Sr. MINGUIJÓN: Señores diputados: La acertada intervención de mi querido amigo el doctor Albiñana, y las generales muestras de aprobación con que ha sido recibida, me dan la satisfacción de haber contribuido a la clarificación de este asunto.

ALS ESTATS UNITS

—Sembla que s'establen... la N. I. R. A. però sobre bases restringides...

—Sí, serà una mena de N. I. R. A. i no em toquis.

Aquest núm.
d'El Be Negre
ha passat per
la censura

Història d'Espanya

corazón palpitante: "Hijos míos, rugió el gran marino, en nombre del Dios de los ejércitos, prometo la bienaventuranza al que cumpla sus deberes; el que aellos faute será fusilado; y si escapa a mis miradas o a las de los valientes oficiales que tengo el honor de mandar, sus remordimientos le seguirán mientras arrastre el resto de sus días miserable y desgraciado." Dijo, y por tres veces dió el grito de ¡viva el rey! que fué contestado por todos... Y llegó la hora suprema...

Churrucua yacía en el suelo en un charco de su propia sangre, manteniéndose a duras penas medio incorporado sobre el brazo izquierdo. "Esto no es nada; siga el fuego", dijo serenamente el héroe. Una bala de cañón le había arran-

—Qué volen fer amb les banderes?
—Tornar a comptar els balcons on no n'hi haurà.

S'OBRE LA SESSIO

En obrir-se la sessió, a càrrec del president, senyor Alba, el saló presentava un aspecte brillantíssim. Tots els diputats hi assistien de pontifical i els ministres d'uniforme. El públic, distingidíssim, omplia de gom a gom les tribunes.

UNA INTERPELLACIO DEL SR. CALVO SOTELO

Tot seguit el President dona la paraula al senyor CALVO SOTELO i aquest explica la seva anunciada interpellació:

Señores diputados — comença dient: El punto a que ha llegado la intervención de los socialistas en la política española, hace concebir serios temores a los políticos sinceros e íntegros sobre la posibilidad de mantener a España libre de las influencias marxistas internacionales. La desfachatez de las izquierdas ladronas y asesinas, les ha inspirado la aviesa política de provocar la suspensión de sus actos, no sólo proyectándolos, sino, cosa más grave todavía, anunciándolos como si realmente pudieran celebrarse.

Son estas provocaciones, acompañadas de otras que aquí se denunciarán, las que provocan ese estado de prevención y de alarma entre los ciudadanos conscientes i patriotas que ven en peligro la tranquilidad de sus hogares y la seguridad de sus fortunas.

Pero no para ahí la alevosa actitud de los enemigos de la madre patria. Ellos, con una cobardía sin par en los annales del crimen, se refugian en un catalanismo, tibio en unos, ardiente en otros, que no en todos otra cosa que parricidio separatismo (el senyor Rahola demana la paraula), alentado equivocadamente durante la dictadura, lo reconozco con toda humildad al permitirse a este falaz sentimiento mal llamado regional, alimentarse con falsas tradiciones, con danzas populares y familiares conversaciones en 'ergas inventadas por el odio al bello idioma español. Hay que reconocerlo, pero hay que aumentarlo y, puestos ahora en el buen camino por la nefasta traición de octubre, no hay que permitir que

se ha adherido lealmente al régimen republicano, al cual está dispuesta a servir en todas las cartaras. Amante del orden por encima de todas las cosas, ofrecerá siempre su concurso a las autoridades y yo personalmente puedo poner desde ahora, como siempre, un fusil a su disposición. ¿Se quiere, tal vez, mayores sacrificios de nosotros? Dispuestos estamos y gustosos a hacerlos, señores diputados. ¿Es preciso renunciar a nuestro regionalismo? Renunciamos ya a él al cambiar de nombre. ¿Es el catalanismo el que se hace sospechoso? Viejo y rancio es nuestro catalanismo de 30 años del rincón, y no nos ha impedido servir a España y al rey, pero si preciso es, también lo sacrificaremos nominalmente. Lo soportaremos todo por nuestra patria España; lo que no podríamos soportar sería que por simple desconfianza nos fueran cerradas las puertas a la esperanza a colaborar en la gobernación del Estado. Señores diputados, he dicho, y lo dicho dicho está. (Grans aplaudiments en els bancs de la Lliga.)

El Dr. ALBIÑANA: ¡Embustero! ¿Y la bandera?

El Sr. RAHOLA: ¿Qué bande-

—Com s'exalta!
—Sí, està molt cremat, però no vol que sigui dit.

(Del nostre enviat especial.) — Del programa oficial de la XVII Volta Ciclista a Catalunya, en el capítol titulat Impressions d'un profa, que signa un tal C.:

Cada any sembla que vol buscar-se una superació de presentació de cartell.

enguany, però, s'ha batut el rècord; Mariú Bus, segons m'ha semblat llegir a l'original, ha presentat un cartell fi de línies i de concepció un xic massa modernitzada.

Diguí-ho sinó, les discussions que ha provocat el mateix. Parers per a tots els dissenys; protures d'efectes de llum, per a fer-se càrrec de la posició del sol, en el moment de la concepció del cartell; encontres d'opinions sobre l'ombra; desenvolupament de l'esforç del ciclista.

I tot un seguit més de coses, que m'han acabat de desconcertar, i fer ballar el cap.

A hores d'ara, no sé encara si es tracta d'un o dos ciclistes; si bé cap aci o marxa en sentit contrari; si puja fortament o es desempallega pel pla.

He arribat a no saber res de res.

Per on es demostra que el programa oficial de la Volta és una tribuna lliure, oberta a totes les opinions. Una mena de tribuna com les que hi havia a la meta del final de totes les etapes, en les quals s'hi enllava tothom.

Altrament, el cartell de la Volta a Catalunya, era indicadíssim, sobretot, per anunciar la Volta ciclista a Noruega.

Entre els cotxes seguidors n'hi havia un, subvencionat per una casa de sabons, que cridava especialment l'atenció. Era un auto negre, negre, com l'ànima de Judes, de línies tristes, grandioses i austeres. De seguida va tenir un nom: li dèiem el "Normandie". No pas perquè tingués cap mena d'alegria marinera, sinó per les seves proporcions inhumanes.

El "Normandie", negre, negre, arrossegava tranquil·lament vuit o deu passatgers. Semblaven la presidència d'un dol, de tornada del cementiri.

Però ningú no està segur del seu destí. El "Normandie" no pogué recollir ni un sol cadàver, de cap a cap de la Volta.

Què hi farem! Un altre any serà.

El cotxe de l'ex campió Jaume Gener portava un llençol de propaganda de la Radio Associació de Catalunya i de l'Instant.

També portava un parell de representants d'aquesta doble empresa informativa. L'activitat d'un d'aquests es circumscribia a disfres-

sar-se de moro, a tots els finals d'etapa i passejar-se així pels carrers, com l'home-anunci d'un unguent qualsevol.

Aquests trets d'humor, que ens tornaven als millors temps del "Niu guerrer", foren particularment apreciats pels propietaris de les fondes on el moro de l'Instant i de "Radio Associació" féu aparicions i desaparicions plenes d'enginy.

Ah! Ens descuridàvem de dir que el cotxe de l'Instant estava especialment dedicat a la propaganda del periòdic.

S'ignora el nombre de baixes que han rebut fins a la data.

A Tarragona, la penya Ciclista William Tarin obsequià amb un sopar els seguidors de la Volta.

no sabia parlar, aquest s'aixecà i pronuncià un discurs amb totes les de la llei!

El redactor de La Cruz estigué a punt de cridar:

—Miracle! Miracle!

Un dels oradors es referí a la pessima organització del final de l'etapa anterior, que tingué lloc a Manresa.

El president de la Unió Esportiva de Sants, un bon diplomàtic, recollí aquella al·lusió i féu constar que la entitat que ell presidia no tenia res a dir dels organitzadors manresans, que apreciava llurs esforços, etc., etc.; breu: volgué arranjant la cosa.

—L'arribada a Manresa—digué,

ELS GEGANTS DE LA CARRETERA

—Ja començo d'estar tip de fer els gegants.

Es pronunciaren els discursos de rigor, potser fins i tot els que no ho eren, però la nota joiosa de la vetllada fou quan el senyor Sebastià Masdeu, que pronuncià un eloqüentíssim parlament, va dir, després d'omplir d'elogis el president de la Penya William Tarin:

—I ara, aquest jove no parlaré perquè no en sap.

Aquestes paraules desvetllaren una penosa impressió. Els començats forasters constataren amb dolor que el president de la Penya Tarin era un mut ple d'entusiasme pel ciclisme. Però, quina no fou la seva sorpresa en veure que després que, per segona vegada, el senyor Masdeu repetia que el jove president

per acabar—estigué a to amb la importància de la població.

Decididament, l'incident quedava clos.

La de Gandesa, fou l'etapa del vi. Els gandesans estan orgullosos dels productes de les seves vinyes i no escatimaven les ocasions per a fer-los-els tastar. Vi d'honor, visita als cellers de la població, al Sindicat de colliters... A tot arreu calia traguejar una mica.

A la nit, tot donava voltes. Voltes ciclistes a Catalunya, si volen, per salvar la fórmula...

Pere Albiñana és un corredor de primera categoria, de Reus. La seva especialitat consisteix, sobretot, a explicar misèries als ocupants dels vehicles que troba per la carretera. Gràcies a aquest recurs, el veiem ara agafat en un cotxe, ara en un camió i, en certs moments de modestia, no tenia inconvenient d'agafar-se en un carro.

Mai havien vist un ciclista que li agradés tant poc anar en bicicleta. Sembla mentida que no s'hagi donat encara que la seva veritable vocació és fer de xofer.

En canvi, l'àrbitre de la cursa s'adonà que, poc abans de Ponç, Albiñana, abandonant tota solució interina, s'havia instal·lat definitivament, ell i màquina, a l'interior d'una camioneta.

Així el va perdre. O més ben dit, el va salvar: l'endemà se'n podia tornar a Reus comodament assegut en el tren.

En tota la Volta, Canyadó no ha punxat ni una sola vegada.

La sort, decididament, protegeix els rics.

A l'arribada a Terrassa, Canyadó i Esquerra tingueren quatre paraules. La "vedette" estava indignat perquè el seu company d'equip li havia guillat sol.

—Tot el camí que t'arrossegava—deia—en arribar a la meta em deixes plantat. T'has aprofitat que menjava una taronja, per escapar-te.

—L'Esquerra també va guanyar una etapa.
—I encara no l'han processat?

A Etiopia

Roma. —Els incidents a la frontera d'Abissínia continuen produint-se normalment, sense incidents.

Les trones italianes estan bé de salut, gràcies.

El Be a les festes de la Fira de Sant Joan

LES ESTRENES

El crític cinematogràfic va estant, encara que de mica en mica, d'enhorabona: els cinemes, convençuts que quan fa calor, en comptes de donar films frescos han de donar-los rescalfats, han començat a presentar repeses, cosa que finalment permetrà al crític veure films per a ell i no per als lectors. Els primers que han inaugurat aquesta assenyada tasca, han estat el Metropol i l'Urquinaona. A veure quan seguiran l'exemple els altres i el públic, seguint el dels crítics podrà anar a veure els films sobre segur.

Vea en **CAPITOL** **Cautivo del deseo**

LA MAGNIFICA PELICULA QUE CUENTA LA HISTORIA DE TODOS LOS HOMBRES...
Magistral interpretación de LESLIE HOWARD
Un film RADIO. NATURALMENTE!!

COMPLEMENTA EL ANTERIOR PROGRAMA **GENTE DE ARRIBA** por Warren WILLIAM y Mary ASTOR

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5. Telèfon 21963
Quelcom fora del corrent **LA PLAZA DE BERKELEY** (BERKELEY SQUARE)
Producció: Jesse L. Lasky
Direcció: Frank Lloyd
Segons l'obra de John L. Balderston amb LESLIE HOWARD
Heather Angel
FOX

Viaje de Placer és un film en el qual hi surten sis actors còmics de primera força: Charles Ruggles, W. C. Fields, Gracie Allen, George Burns, Mary Boland i Alison Skipworth, tots sis combinats per parelles i de diferents maneres. Així, Gracie Allen, amb aquella veu tan seva, fa un tipus de dona que en tot es fica i sempre en benefici propi, que és una meravella; a Charles Ruggles tots els coneixem, i W. C. Fields, en un paper secundari, fa meravelles, especialment una jugada de billar que és un poema. Un film per tornar-lo a veure el facin on el facin.

En mala companyia és l'altre film que feien al Coliseum i que més aviat es podria titular *En buena compañía*, perquè es tracta d'una bona noia que s'enamora d'un pintor i ella, és clar, està en mala companyia, però ell està en tan bona que, mireu, es converteix i el film acaba en casament. La bona companyia és Sylvia Sydney i la mala Fredric March i tots dos són molt bons.

bles i intel·ligents i amb menys proverbis del detectiu xinès, i *Oro Virgen*, un film que al revés del que sembla indicar el títol, és de cercadors d'or, i no pas de cap noia que tingui el cor d'or.

Oro Virgen és un film molt divertit i en ell hi ha una escena que poden provar-la els aficionats al whisky. Consisteix, senzillament, en un handicap corregut per dos bevedors. La cosa és molt fàcil: l'amo del bar prepara la pista deixant el centre del bar lliure de taules, cadires i gent. Aleshores, damunt del taulell, i a cosa d'uns vint centímetres l'un de l'altre, va posant-hi gots de whisky tapats per una galeta i dalt d'aquesta mitja llimona. Com si diguéssim whisky amb tapes. D'aquests gots en posa, després, una altra filera damunt de les taules que hi ha a l'altra banda del bar, i comença la cursa. Un dels jugadors haurà de beure els gots parells i l'altre els senars, i els bevedors hauran de fer el següent: anar al taulell, agafar la mitja llimona del seu primer got, mossegar-la, mossegar després la galeta, donar una volta sobre ells mateixos i beure d'un cop el got de whisky. Un cop fet això, anirà a repetir el mateix, però amb el got corresponent de l'altra banda, i així successivament. Per si el lector no ho sabia, el qui arriba al final, guanya. Proveu-ho i ja ens en direu alguna cosa. Potser no ens en podreu dir res, però ja ens en farem càrrec.

Si no us agrada aquest exercici, aneu a veure el film i us agradarà —el film, s'entén.

Quando hace falta un amigo es un bon film, un excellent film que hem vist al Maryland. En ell hi surten Jackie Cooper, prou conegut de tants films i darrerament de *La Illa del Tresor*, i Charles "Chic" Sale, que en aquest film feia d'aquell vell abandonat a l'illa i que ací fa un paper encara més bo i el fa més bé, perquè és més important. El film és molt bo i d'una gran moralitat i agrada a petits i grans. No obstant, *El Mati*, en la seva classificació, el posava entre els films recomanables solament per als adults i això perquè el redactor d'*El Mati* té una qüestió personal amb l'empresa del Maryland. Tenir qüestions personals amb la gent és molt humà; però fer-les servir per a judicis coses que no hi tenen res que veure, que ens perdoni *El Mati* (i altres diaris), ho trobem perfectament immorals.

Les persones intel·ligents, quan els diuen que un film és d'art, comencen per no anar a veure'l, i fan bé. I si hi van, hi van amb la convicció que en sortir hauran de córrer a afeitar-se la barba que els haurà crescut.

No obstant, els films d'art són sempre i unànimement alabats

Saló Catalunya
Un extraordinari programa FOX
El alguacil de la frontera
Un apassionant film del Oest amb GEORGE O'BRIEN
FLOR MARCHITA
Un intrigant film policíac amb un repartiment d'estrelles franceses

perquè ningú no s'hi atrevia. Nosaltres sí, i afeim que tots són uns solemnes llanes (sabem que es diu lates, de *latus*, *latum*, extens, dilatat, en llatí, però ho diem malament per fer-nos entendre fins dels més ihetrats com, per exemple, els P. E. N. S. de *La Noche*.
Los de catorce años que es projecta al Fantasio, és un film d'art indiscutible.

Al Fèmina, aquesta setmana passada, han justificat el seu nom i ens han donat dos films expressos per a senyores, l'un per fer-les plorar, *En Capri nació un amor*, l'altre

PUBLICI GINEMA
Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7968
Sessió continua 3 tardes a 1 matinada
Solent 1 pesseta
Reportatges d'actualitat Mundial Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

La senyora Maria Bonsoms de Civera i Sormaní ha començat ja a la Secció "Teló Endins", de *La Veu*, la presentació del diminut autor de *Benaventurats els lladres*, el nostre estimat company Ignasi Agustí, redactor del nostre fraternal col·lega *La Veu*.
La campanya iniciada és, però, una mica tímida i una mica ambigua. Dimecres, per exemple, deia que:
Tenim la seguretat que el nostre amic triomfarà.
El seu triomf és segur, perquè és un escriptor normal.
Què vol dir escriptor normal? Si es refereix a la normalitat a Catalunya, tant se valdria que digués deficient.
Però, anant més endins del teló, l'autora de la propaganda diu: *Ignasi Agustí és menut i té cara de jura.*
Els beneïtons que volen capgirar el món, no tenen cara de jura, sinó de guineu.
Cara de fura, cara de guineu... La guineu és un animal lliure, que no és domèstica; la fura la usen els caçadors furtius per a assassinar conills. I la fura, d'aquest fet, és un animal de caça prohibit i el seu ús penat per les lleis. Hi ha elogis que maten.
I després diu el teloner o la telonera:
Com ja s'ha dit, Ignasi Agustí, és menut, però porta moltes coses a dintre.
Porta moltes coses a dintre? I qui les hi haurà ficades? Però, per si era poc encara, aclareix les coses en acabar i escriu:
Si heu parlat alguna vegada amb aquest jove poeta, haurau de reconèixer que tenen raó els qui diuen que dins el pot petit hi ha la bona confitura.
Oh! Oh! Maria, per Déu! Quines cosetes de dir!
Després d'això, l'autora de la bona confitura en el pot petit (oh!, oh!), parla, no es pot dir que esgrigui, a l'Instant, i diu sota el títol:
"Conversa davant el mirall":
Però quin dia comença a assajarse Benaventurats els lladres?
—El dia 12.
—Ho saps segur?
—Tu diràs.
—Però, on s'assajarà?
—Ací a Barcelona. La campanya de Mercè Nicolau reposa del 12 al 20. El dia 12 jo —I. A.— llegiré l'obra i seran repartits els

papers. El mateix dia 12 es farà el primer assaig. I s'anirà assajant fins al 20 al Barceloneta. Després s'anirà assajant encara pels pobles.

Romance universitari és, com el seu nom indica, un film sentimental i d'estudiants. Hi ha els qui estudien, els qui no estudien, una noia molt bona i pobre i un professor tan bo com la noia, pobre i, a més, desgraciat, i una altra noia que només es vol divertir, i ho fa. El públic del Fèmina, a estones sí o a estones no.

Ahí viene el novio és un film molt divertit que projectaven al Catalunya.
El nuvi és fàcil, perquè el veritable s'ha desdit a darrera hora i, és clar, el fals ha de fer el que feia l'altre i, com que l'altre cantava per ràdio, aquest ha de cantar i no pot fer-ho si no és aprofitant que canti l'altre i fent veure que teca i canta ell, però, és clar,

Discos Radio La Voz de su Amo relayo 1

els enemics de Lope de Vega volen celebrar al Tivoli un homenatge subvencionat per l'Ajuntament, el qual tindrà com a número de força (naturalment!) l'actuació de la senyora Aurea de Sarrà.
Aquesta, segons diu una nota oficiosa, "té encarregat ja un elegantíssim i ric vestuari, de gust modern i harmonitzat amb la línia clàssica, per a unir així, a la delatantia espiritual de la rítmica del vers, el complement visual de l'estètica, que té la seva màxima expressió en el plec en el color i en la seducció de les noves creacions de la moda".
Aquesta gasetilla, que es mereix ésser escrita per la mateixa Aurea de Sarrà, conté, però, un lleuger error.
Allà on parla de l'expressió en el plec, s'ha de llegir *l'expressió*

sempre que canta ha de córrer ell al piano i a l'últim decideix robar l'aparell on, precisament, una criada, que és la seva xicoteta veritable, ha amagat un collar de perles que ha robat i que ell voldria restituir, etc., etc.

L'altre film del Catalunya, *Música, muchachos*, ja no és tan divertit, i és perquè hi ha massa música, i massa músiques.

ACTUALIDADES
NOTICIARI FOX MUNDIAL i els 6 millors dibuixos de BETTY BOOP

TELEVISIÓ

(Revista científica en tres "sketch")

I Els sense-feina
(L'escena representa un menjador pobríssim. Ell, el marit, és un sense-feina cent per cent; ella una dona de fer feines sense-feina i encara carregada de criatures les quals no pararan de demanar pa mentre hi hagi el teló aixecat.)
Ell.—Aviat serà l'hora.
Ella.—Creu-me que ja tinc mal de cor.
Criatures.—Volem pa!!! (En volen.)
Ell.—Si no fos la televisió, ens moriríem com uns pollets.
Ella.—Com ens ho fariem, pobres de nosaltres!
Ell.—La vida és dura. El món està perdut. Si no fos que el progrés de tant en tant s'apiada dels pobres...
Criatures.—(Fent un crit desgarrador.) Volem pa amb oli!!! (Segueixen volent-ne.)
El campanar del fons.—(Toca la una del migdia.)
Ell.—(Excitat.) La una! Tothom a taula!
(La muller del sense-feina i les criatures s'asseuen precipitadament al voltant d'un caixó de llet condensada amb els corresponents plats i forquilles al davant.)
Aparell de televisió.—(Mentre va projectant diverses menges.) "L'arròs exquisit que avui us oferim, amables radioistes, és el típic arròs amb polastre, plat català estimadíssim dels bons gourmets. S'agafa una cassola, es procedeix... etc., etc."
Ella.—(Amb resignació i sempre esguardant el llenç de l'aparell de televisió.) La illusió és el tot, veliaquí...
Ell.—(Anant accionant la forquilla dins el plat buit, els ulls fets a l'aparell de televisió.) Sembla que si mirava massa la pantalla, fins em faria mal. (S'ajulix a il·lusionament el cinturó.)
Ella.—(Heroica i després de fer un sospir.) Joan, busca una estació que donin les postres. (Les criatures segueixen piodant inútilment i cau el teló.)

II Els catalans absents
(L'escena representa el saló de festes del Casal Català de l'Havana. Un grup de catalans dels anomenats absents, còmodament asseguts en unes gran butaques, es colten un programa radiotelefònic de Catalunya per mitjà d'un aparell de televisió darrer model.)
Senyor Sistacs.—Caramba, viejo! Avui sí que ens ha costat poc de trobar Catalunya.
Senyor Fonoll.—Però, vol dir que és Barcelona, això?
Senyor Sistacs.—Home, per l'amor de Déu! Que no sents els anuncis?
Aparell de televisió.—(Mentre va projectant una gran desfilada d'ulleres de totes menes.) Ulleres, ulleres ben graduades, ulleres de batre, ulleres fumades i ulleres per tenir cop d'ull. Exigiu la marca "Ullivi". Si no porten la marca "Ullivi", és que no són "Ullivi". Ull viu i no us deixeu engalpar!
Senyor Sistacs.—Quan un sent tot això, els ulls se li omplen de llàgrimes. (Fent un sanglot.) Dolça Catalunya!...
Senyor Fonoll.—Cada dia em sento més català. Como no! (Es treu el mocador i fa una escena.)
Aparell de televisió.—(Parla el locutor i a la màneca d'un film documental apareixen al llenç fotografies animades de diversos indrets de Barcelona.) I ara, en aquesta sessió dedicada als catalans absents, volem presentar-vos el Parlament de Catalunya. Esguardau-lo, dones, estimats cata-

III Recurs
(Otomanes a primer rengle. Al fons un llet de matrimoni, sense el matrimoni. Ell ha sortit de cocera i ella ha aprofitat l'ocasió per a logar un amant. Els dos personatges parlaran asseguts a les otomanes o bé al llet; tot és qüestió de polsar la psicologia del públic. Damunt la tauleta de nit, un aparell de televisió.)
Ella.—Nano me. Fes-me un petó.
Amant.—Sí, reina. Tants com vulguis, però pensa que són a 3'50.
Ella.—Apa, dones, fes-me'n deu pessetes i mitja.
Aparell de televisió.—(Es ruboritzava una mica i va fent.)
Amant.—Ets la meva illusió!
Ella.—Quedes cursi, fill. Això ja m'ho deies l'any passat.
Amant.—La veritat no hi queda mai de cursi. T'estimo i et faré meva.
Ella.—(Posant els ulls en blanc.) Això ja és una altra cosa.
Amant.—Però, i si torna en Gustau?
Ella.—No t'impacientis, que no arriba fins dissabte. No m'ha fallat mai.
Amant.—Es que, francament, ho lamentaria. Per què m'has fet posar el seu pijama?
Marit.—(Entrant precipitadament a l'habitació.) M'ho temia. La poca-vergonya!
Ella.—(Cau desmaiada, però abans fa un xiscle.)
Marit.—(Dirigit-se cap a l'amant amb gest amenaçador.) I vos, qui sou, grandíssim bandarra?
Amant.—(Tremolant com la fulla a l'arbre.) Sóc... sóc la televisió corpòria.
(Teló rapidíssim.)

RADIO BE
DEL 13 DE JUNY
8.00.—Servei meteorològic de la Catalunya autònoma.
8.30.—Servei meteorològic de la Catalunya autònoma.
8.45.—Retransmissió del partit de futbol França-Alemanya que es celebrarà a la coberta del "Normandie".
10.45.—Discos d'anunci amb anuncis sobre el disc.
10.55.—Emissió dedicada als catalans absents: Retransmissió de diversos anuncis nostrats.
11.05.—Al voltant de la Volta (a Catalunya). Conferència pel nostre enviat especial.
12.10.—La moral en el teatre. Parlament del senyor J. Millàs-Raurell de l'Acadèmia de Ciències.
12.25.—Cotització de Fredianis, pel cronista de music-hall Joan Tomàs.
13.00.—Fa tants anys que la ballam! Conferència a càrrec de Pauleta Pamies.
13.25.—Sessió literària organitzada pels "Amics de l'Art Vell" amb el següent programa de poesies: *Amor, guabanya del cor*, d'Apel·les Mestres.
19.00.—Himne de El Be Negre.

Més Història d'Espanya...
los príncipes D. Antonio i D. Francisco, a quienes lamaba también Napoleón a Bayona. Este hecho es el glorioso *Dos de mayo* de 1808, que tuvo eco en toda España.
121. ¿Cuáles fueron las primeras derrotas de las fuerzas napoleónicas? — Las fuerzas de Napoleón recibieron rudos golpes en el Bruch y Esparraguera, y un gran descalabro en la batalla de Bailén, que tuvo resonancia europea, de troso para Napoleón (junio 1808).
122. ¿Qué ciudades se inmorta-

LA REGLA
suspeza tornarà ràpidament amb les famoses PERLES FEMI

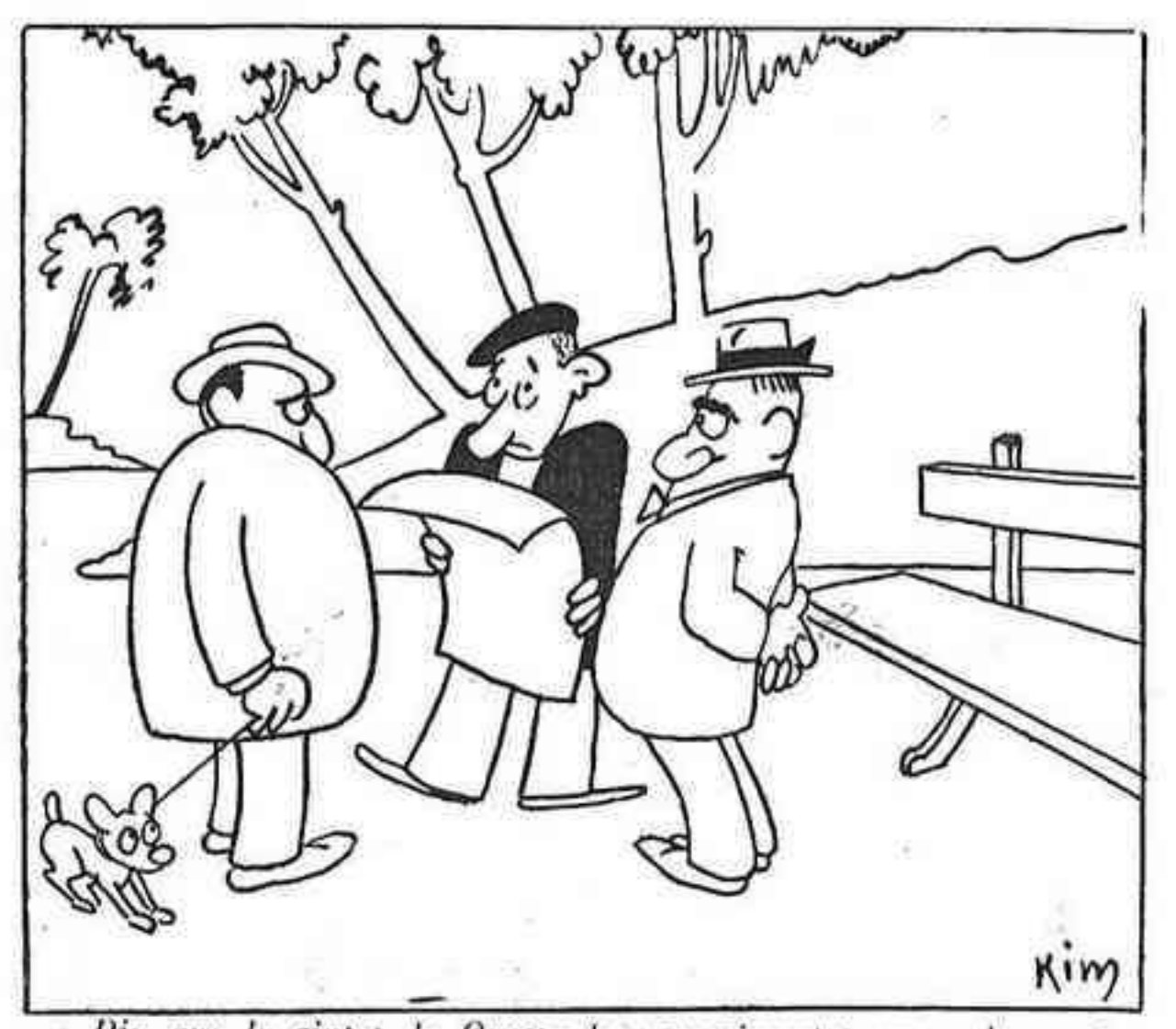
ELS COTXES MODERNS
—Eh, que ets en Joan?
—Sí.
—The conegut per les sabates.

lizaron más en la guerra de la Independencia? — Las ciudades que más se inmortalizaron fueron Zaragoza y Gerona, tan heroicas como Sagunto y Numancia y de más bello heroísmo.
123. ¿Qué otras victorias registra la Historia? — Además de la batalla de Bailén, ganamos las victorias de Chiclana, Albuera, Arapiles, Vitoria y San Marcial; pero mucho más felices fuimos luchando en guerrillas, que con las fuerzas ordenadas en batalla. Después de la victoria de San Marcial, devolvió Nápoles la corona de Es-

LA REGLA
suspeza tornarà ràpidament amb les famoses PERLES FEMI

LA REGLA
suspeza tornarà ràpidament amb les famoses PERLES FEMI

LA REGLA
suspeza tornarà ràpidament amb les famoses PERLES FEMI

—Diu que la ciutat de Quetta ha experimentat una altra roturada. —Es veu que no es pot estar quetta.

orelles esgarriades

L'ETERN DESCANS

L'escenarista de La Publicitat publicava diumenge una sentida nota necrològica dedicada a l'escriptor Frederic Urrecha, mort darrerament, la qual acabava així: ...tenia una visió aguda del teatre, i, sobretot, sentia pel teatre una gran passió. Nosaltra el tractarem durant molt de temps, i sempre trobarem en ell un company i un amic, tot cordialitat i comprensió. Descansi en pau!

SOSPITES

De La Vanguardia del 30 de maig: **Importants detencions.** — Varios agentes de policia afectos a la division de lo criminal, se encontraban prestando servicio de vigilancia en la Gran Via, cuando vieron a dos individuos y una mujer, notando que uno de los primeros andaba con cierta dificultad, lo que les hizo sospechar que se trataba de elementos fugados de Asturias.

De La Vanguardia del 30 de maig: **Importantes detenciones.** — Varios agentes de policia afectos a la division de lo criminal, se encontraban prestando servicio de vigilancia en la Gran Via, cuando vieron a dos individuos y una mujer, notando que uno de los primeros andaba con cierta dificultad, lo que les hizo sospechar que se trataba de elementos fugados de Asturias.

Els revolucionaris prudents faran bé de caminar amb naturalitat.

GENT DE POCA FE

Del setmanari olotí La Tradició Catalana, del dia 1 de juny: Es pot dir que no hi ha hagut dia en tota aquesta setmana que no hagi plogut.

Avans, tant en els casos de seques com d'excess de pluges, els pagesos demanaven als seus Pàrrocs la celebració de les pregaries respectives. Ara desgraciadament son molts els oblidats i treis en la fe que s'ho miren com qui veu ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

Com volia que s'ho m'essin, si no feia res més que ploure.

VAL MES PREVENIR QUE GUARIR

Veto protege al hombre

CONTRA LA SIFILIS, BLENORRAGIA I ENFERMETATS VENERIES

Garantit per: VETO, S. A. - Còrsega, 417
Delegació de VETO, S. A., de Zuric

Venda: Segalà, Farmàcies i Centres d'Espezifics

Informes: FIRA DE BARCELONA-Stand n.º 622

NOTICIES DE TOT EL MÓN

Buenos Aires.

Per fi sembla que han arribat a un acord els representants de Bolívia i Paraguai. Es tracta de carregar els canons de les escopetes i dels canons, amb pólvora sola.

Budapest.

A Hongria hi ha passa de duels. Entres altres que sentim no recordar, aquests darrers dies s'han batut Gomboos, el comte de Bethlem, Von Eckhardt, Vladimir Szalay, etc.

Asti (Itàlia).

L'etapa d'avui de la volta a Itàlia, naturalment, també l'ha guanyada Olmo.

L'Havana.

Els segrestadors del milionari català San Miguel, demanen mig milió de pessetes per la seva alliberació.

Washington.

Continua la temporada de les inundacions, encara que algunes d'elles ja són "reprises".

Darrerament, a Nebraska,

han mort 200 persones, i a conseqüència de les destroces hi ha 2.500 famílies amb aigua fins al coll.

Berlín.

Hans Frank, ministre del Reich, ha fet un discurs cantant les excel·lències de la raça ària.

Kelat (Beluchistan).

La ciutat de Quetta continua sense estarse Quetta. En la darrera sotagrada que ha tingut, no hi ha hagut que lamentar, afortunadament, cap víctima.

París.

La crisi s'ha tornat a resoldre. Laval és el president del Govern, en el qual hi figuren 20 ministres.

Londres.

Mac Donald ha dimisit el càrrec de Primer ministre, i ha passat a ésser President del Consell, mentre Baldwin, de President del Consell que era, ha passat a ésser Primer Ministre.

París.

El diari L'Oeuvre diu que Lawrence no sols no ha mort, sinó que tampoc no ha nascut, i explica una munició de detalls de la seva vida que així ho demostren.

Londres.

Han començat les converses navals anglo-alemanyes. Potser és degut a la diferència d'idiomes, però el cas és que per ara els dos països no s'entenen.

Xang-Hai.

A Nanquín s'han cremat 500 cases.

Roma.

El discurs d'aquesta setmana del Duce, ha estat pronunciat a Cagliari, abans de la sortida de les tropes a l'Àfrica oriental.

Manila.

El bisbe Gregori Aglipay ha dit que presentarà la seva candidatura per a la presidència de les Filipines. Se'l considera un gran rival per a l'altre candidat, Emili Aguinaldo.

Pequin.

Abir va expirar l'últim últimament enviat pel Govern japonès a Xina.

París.

L'ex-infant don Joan es casa amb la seva cosina, la infanta Maria de Borbón Orleans.

Belgrad.

De pas cap a Filadèlfa, d'on sortirà cap a Berlín, el general Goering, en unes declaracions que no ha fet als periodista, ha dit que no volia dir res.

Washington.

Un grupet de 45.000 miners ha amenaçat declarar-se en vaga.

Barcelona.

Un diari ha publicat un telegrama de Parà dient: "El 'Santander' arriba a Parà."

Athenes.

Sembla que aquest any els reis vindran molt abans del 6 de gener.

Frontó Novedades.

Corts Catalanes, 638

Frontó Novedades.

Corts Catalanes, 638

Frontó Novedades.

Corts Catalanes, 638

Frontó Novedades.

Corts Catalanes, 638

Frontó Novedades.

Corts Catalanes, 638

I UN BE!

Aquest any tothom sap com va la Fira de Mostres. Però, i l'any que ve?

Qualsevol sap la fira que farem.

Ara suspènem els actes.

Després ja veurem qui es quedarà sense acta.

Els grans d'Espanya i els jesuïtes estan de pega.

Crisi a França.

Crisi a Anglaterra.

Crisi a Es... ai!, a França.

Quina llàstima de crisis que s'estan perdent!

Canyardó ha donat la Volta a Catalunya. Però no hi donem més voltes: els mitjans Mollor's sempre guanyaran totes les proves.

Tant anirà el càntir a la font, que a la fi no es trencarà.

Una bandera és fàcil de mesurar.

I de tenir-la plegada.

La senyora Aurea de Sarríà commemorarà el tercer centenari de Lope de Vega.

Ni als tres-cents anys de mort es pot viure tranquil!

El paper de barba no és paper continu; però és bo continuament.

"L'Instant" martiritza les seves lectores

Tot sovint El Be Negre es veu acusat, per cert injustament, d'emprar un llenguatge complicat per explicar qüestions, com les de finances, economia, agricultura o billar, ja complicades d'elles mateixes, sense tenir present que la tècnica té exigències que en va voldrien cludir. Ara mateix trobem a L'Instant de disbarbe l'explicació de Dos exercicis físics per a conservar-la, subtítol d'un títol que diu La silueta en els vestits d'estiu, que ens deixa a nosaltres en el millor lloc a què mai hauríem pogut aspirar i que reproduiríem integument—l'explicació dels dos exercicis, no el lloc a què puguem nosaltres aspirar—, perquè els nostres lectors se'n facin càrrec.

Comença l'article amb un pròleg, i segueix, naturalment, amb els exercicis, que són:

Exercici primer. — Posició de sortida de genolls, però amb la cama dreta estirada endavant.

Tenim, per tant, dos genolls i tres cames. Següim:

Amb aquesta cama es dibuixarà un gran semicercle que, sortint del davant, passarà pel costat per acabar al darrera, de guisa que la cama dreta passi l'esquerra doblegada i vingui a posar-se de genolls al costat d'ella, passant-la i tot, i us trobareu de genolls amb les cames creuades.

Com veiem, aquella cama dreta, la tercera, ara resulta que té dos genolls. Són, doncs, tres cames i quatre genolls. La cama dreta, com veiem, passa per darrera l'esquerra doblegada, ve a posar-se de genolls (dos almenys) al costat d'ella i ja tenim totes les cames creuades i totes de genolls.

Es aleshores que tocarà a la cama dreta d'estirar-se endavant, de dibuixar el semicercle, amb la punta del peu ben estirat, fins que ella també s'ajunti, a son torn, a la cama dreta.

De manera que aleshores aquella cama dreta que es doblegava al darrera l'esquerra i creuava amb ella, s'estirà endavant, fa el semicercle i es va a ajuntar amb l'altra cama dreta, la tercera. La cosa va agafant una forma de trena de cames. Però encara no està la cosa; calen els detallets:

Amb aquest exercici us moureu cap enrera. Per ajudar-vos a aguantar l'equilibri, esteneu els braços als costats. Aquest exercici resulta molt agradable executat al ritme d'una música de vals. I encara té l'avantatge d'ésser extremadament graciós.

Ho creiem sincerament. I sobretot la posició final ha d'ésser esplèndida per a tallar-se els ulls de poll.

Aquest és el primer exercici. Ara ve el segon, que comença així:

Exercici segon. — Posició de sortida: també de genolls. Es mantindrà el cos ben dret; aleshores assegut a terra, a la dreta dels vostres genolls, sense que aquestes es moguin gens: l'esquerre només pot aixecar-se una mica.

Així és fàcil; n'hi ha prou amb descalçar-se els genolls i posar-los al costat esquerre del lloc on seureu. Aleshores...

Sense moure els peus del lloc, plegar cap a l'esquerre els vostres dos genolls ben junts. Us aixecareu en la posició de genolls, i

començareu de nou aquest moviment.

Això encara és més fàcil: teniu els vostres genolls a l'esquerra; doncs bé: els plegueu encara més cap a l'esquerre, a l'extrema esquerra, com si diguéssim, però sense moure els peus de lloc, encara que no sabem on els tenim. Els genolls estaran ben junts; aleshores us aixecareu de genolls. En què us penseu que consisteix aquest exercici? Doncs...

Aquest exercici consisteix a dibuixar amb els genolls i el cos un cercle a l'entorn dels peus, completament immòbils. Quan haurau fet aquest exercici cap a un cantó unes deu vegades, començar-lo de nou cap al cantó oposat.

Per aconseguir-ho, només cal provar-ho i, sobretot, els pens ben immòbils. Si cal, tallau-los.

Aquests exercicis físics, cal remarcar-ho, no són ben bé físics, ja que el seu resultat, la gràcia, fa de bon ajuntar amb els exercicis físics. A més, els moviments graciosos donaran un gran relleu a la vostra silueta femenina. Així, com es veu, és una invitació a la rumba.

I acaba:

Si ens preparem amb exercici que afinarà la nostra silueta, el pànic que per a moltes dones resulta la moda dels vestits clars i de teixits fins deixarà d'existir, car no hem d'oblidar que una persona pot ésser forta i massissa, però no mai grassa. Amb uns exercicis que enforteixen els músculs es podrà obtenir, si no fàcilment, amb algunes dosis de paciència.

Força i massissa? A través dels vestits clars i vestits fins? Ai, Aurea de Sarríà, que se't veu la silueta femenina!

Més Història d'Espanya...

paña a Fernando VII (1814).

124. ¿Qué personajes alcanzaron mayor gloria? — Los que más gloria pasaron a la posteridad son: los tenientes Daoiz y Velarde, que murieron gloriosamente en Madrid, defendiendo el Parque de Artillería en el memorable Dos de Mayo; el Alcalde de Mostoles, que por su llamamiento a todos los Españoles provocó la creación de las Juntas de Salvación; Agustina Zaragoza y Palafox en Zaragoza; Castaños en Bailén; Alvarez de Castro en Gerona; y, como guerrilleros, se hicieron famosos Espoz y Mina, y Juan Martín Díez, llamado el Empecinado.

LECTURA 17

Agustina Zaragoza

¡Sus! valiente aragonesa, Lucha, que el peligro crece y tu cañón empuñado. Y va a triunfar el francés.

¿Cómo es que va no contestas Con varonil precisión, A la audaz provocación De la hueste que detestas?

Con visajes iracundos ¡Ay! al pie de los cañones Se ven tan sólo montones De muertos y moribundos.

El artillero* murió Sucecidiódele el paisano*, Sucumbió éste, y en su mano La mecha aun no se apagó.

¿Quién la podrá recoger Y la lucha continuar?... No hay por qué desesperar, Que queda allí una mujer.

—Els monàrques també van votar la prorroga de l'estat d'alarma. —Doncs miri, és un detall per alumiar a qualsevol.

REAPERTURA DEL CASINO SANT SEBASTIA

Dissabte va ésser inaugurat, amb gran esplendor, el Casino Sant Sebastián, on hi actua la formidable Crazy Boys orchestra.

Una vegada més, el Casino Sant Sebastián s'ha consagrat com el lloc d'esharjo d'estiu més selecte de Barcelona.

REAPAREIX

sense dolor ni molèstia de cap mena el període suspès, amb PERLES FEMI

—I han donat la volta completa, a Catalunya?
—Uii! Han girada com una mitja!